

Eila Ollikainen: Kaarina

Adventtikalenterin luukku 1.12.2016,
Talvikynttilät 1957

Kaarina — hän oli eräs noita lapsia, jotka monen mielestä ovat yhteiskunnan kuorma ja omaisten risti. Lapsia, jotka eivät vartu. Inhimillisin mitoin heillä ei ole arvoa, he eivät normaalin mittaa täytä. Ja kuitenkin, kuinka sanookaan suuri Nobel-kirjailijatar oman lapsensa vajauden tuskan kokeneena: ”Jumalan lukuisista lapsista juuri he ovat viattomimmat”.

Kaarina oli tuollainen lapsi. Ikää oli jo lähes 30 vuotta, mutta sydän oli lapsen. Ulkomuoto oli karu: pitkät, kömpelöt jäsenet, jotka harppoivat eteenpäin, niiden jatkona omituinen, pitkä pää. Kasvoilla oli usein onnellinen virnistys. Pienet silmät hymyilivät viiruina, suuri suu irvisti koko leveydeltään. Mutta yhtä usein levisi miettävä, pohtiva ilme kasvoille. Toinen silmä rypistyi tiuhasti umpeen, otsa kävi kurttuihin. Ilme olisi näyttänyt vihaiselta, ellei toinen silmä olisi auennut avoimen kysyvänä sitä suuremmaksi, niin että kulmakarvat nousivat hiusmartoon asti. Silloin mielti Kaarina pyhiä asioita.

Suuriahan ei Kaarina elämässä toimitellut. Omaiset ja sosiaaliviranomaiset maksoivat maksua laitokseen, jossa hän eli, muiden kaltaistensa lasten parissa. Hän oli uskollinen puunkantaja talvisin, kesäisin virka vaihtui vedenkantoon puutarhassa. Erityinen taito oli syöttää ja hoitaa avutonta toveria, joka välistä ei muiden apua huolinutkaan. Jonkinmoinen neulomataito vielä, siinä ne Kaarinan taidot olivatkin.

Mutta oli vielä jotain: oli sydän. Sellainen lapsen sydän, joka eli taivaallisissa ja kilvoitteli. Kun lasten yhteisissä radiojumalanpalveluksissa Kaarina nousi ylös ja luki uskontunnustuksen ääneen, tuo omituinen miettävä ilme kasvoillaan, hän oli kuin toisissa maailmoissa, kotonaan. Nuo melkein pä rumat kasvot olivat kauniit. Onnellinen lapsi oli kotona. Sitä uskontunnustusta koetti Kaarina arjessa elää todeksi. ”Ilmielin”, oli vastaus jokaiseen avunpyyntöön. Mutta ei se aina ollut helppoa. Se oli kilvoituksen takana ja sydämen kipu.

Hän eli lapsena lasten keskellä, mutta samalla omaa syvää elämäänsä. Eräänä uudenvuodenaattona olivat lapset koolla ja kukin esitti, mitä toivoi alkavalta vuodelta. Lasten pieniä, lapsekkaita toivomuksia. Silloin nousi Kaarinankin pitkä hahmo ja sanoi: ”Että saisin puhtaan sydämen. Sitähän saa toivoa. Joo-o.” Jälleen valaisi hohde karuja kasvoja.

Ei ollut Kaarina virheetön enkeli. Sen hän itse tiesi. Usein tahtoi kärsimättömyyseen voittaa. Mutta aina tarrautui sydän taivaalliseen Isään. Piti pyytää anteeksi. Siinä kävi kilvoitus. Kerran Kaarina näissä mietteissään ei tajunnut annettua opetusta käsityötunnilla. Aina tuli sama virhe. Lopulta tuskastui opettaja: ”Eikö Kaarina usko!” — ”Uskon, kyllä mulla on vahva usko, mutta rakkaus puuttuu”, oli kilvoittelijan totinen vastaus. — Niin oli mieli herkkä ja tunto arka, että jo aamuisin oli

*Eila Ollikaisen kirjoitus
vuoden 1957 Talvikynttilöissä.*

paljon anteeksipyödettävää. Oli unessa särkynyt kukkaruukku tai tapahtunut muuta sellaista, jota piti käydä anteeksipyötämässä. Ei saanut jäädä mitään tunnolle.

Mutta usein oli unessa jotain paljon parempaa: tuli itse Vapahtaja ja puheli Kaarinalle. Silloin oli seuraavana päivänä paljon mietittävää ja puhuttavaa. Oli onnellinen vaeltaja puusylystä kantamassa.

Oli jälleen käynyt unessa Vapahtaja. Aamulla Kaarina kertoi. Oli sanonut tulevansa hakemaan ja kysynyt, oliko Kaarina valmis. ”Joo-o, olen minä valmis, tulen ilomielin”, oli Kaarina saanut vastatuksi.

Tulikin Vapahtaja, tuli sinä samana päivänä. Äkillinen sairaalamatka, jolta ei Kaarina palannut toisten luo. Leikkauspöydältä haki Vapahtaja oman kilvoittelijansa sinne, missä ei enää tarvinnut pyytää puhdasta sydäntä, sinne, missä vajaa lakkaa ja sydän on kiitosta täynnä.

Merkillinen Jumalan maailmanhallinta! *Sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään.* Pieni on suurta ja suuri on pientä. Miten ovatkaan arvot kerran perillä Jumalan taivaassa! Silloin saavat nämä vähimmät ehkä suurimman kirkkauden, kaiken, mitä heillä ei ollut täällä.

Ihminen näkee ristin painavan raskaana sitä kotia, jolla on tällainen lapsi. Mutta ihmisen lienee vaikea nähdä sitä rakastavaa kättä, joka laski ristin: Jumala uskoi lainaksi omat rakkaimmat lapsensa. Jumala luotti, että se koti osaisi rakastaa. Ja ehkä sitä tietä Isä tahtoi rakastaa koko kodin väen perille asti.